Den røde Krig

Ungsocialistisk Organ.

Nr. 9.	15 Øre pr. Nr. 1 Udlandet 20 Øre.	September 1919.	200 Øre aarlig. I Provinsen 225 Øre.	2. Aargang.

Nye Maal, nye Krav.

Den hidtil herskende Tendens indenfor Arbejderbevægelsen, Socialdemokratiets, har proklameret *Disciplinen* som Ledestjerne i Kampen, og stræber efter at opbygge Samfundet paa Autoritetens klippede Grund. Allerede *Mikael Bakunin* *) rejste en stærk Opposition mod denne Slavelære, som nu kaldes Socialdemokratisme, og som helt og fuldt er havnet i Politistatens Ideal.

Det er naturnødvendigt gaaet Socialdemokratiet som det gik Kristendommen, da den allierede sig med den herskende Statsmagt, den indre Mening i Bevægelsen blev brudt. Det er Historiens største Tragikomedie, vi i Dag ser blive spillet for vore Øjne: Arbejderbevægelsen rejstes som socialistisk Bevægelse, for at *befri* Arbejderne fra den økonomiske og politiske Undertrykkelse, som gør Menneskene til viljeløse Slaver under et korrumperet Samfundssystem. Knapt en Menneskealder efter denne Rejsning er Hovedstyrken af Bevægelsen kommet saa langt ud, at man maa ty til Statstvangsret og konstituere sig som Repræsentant for den mest konsentrerede Tvangsmagt man kan tænke sig. Og det latterligste er, at denne Stræben ikke er forbigaaende eller tilfældig; men helt er Bevægelsens Karakter og Aand.

Mange „radikale" Socialdemokrater har ment, at Karl Marx sikkert vilde have vendt sig i sin Grav, dersom han havde kunnet set Socialdemokratiets Udvikling. Derom er det haabløst at tvistes. Mest troligt er det, at Karl Marx, med Taarer i Øjnene, vilde have fulgt den uhørte Fatalisme, som Marx-Epigonerne er blevet hængende i ved Studiummet af den materialistiske (økonomiske) Historieopfattelse.

Ved Betragtningen af Socialdemokratiet maa vi nemlig ikke glemme, at det samtidig med sin Betydning som Beskytter af Autoritetens Samfundsideal, ogsaa har det paa sin Konto, at den afholder Arbejderklassen fra en aktiv Indgriben. Som Fjender af Anarkismens Ideal (en Samfundsordning uden Herskermagt, bygget paa et frit Sammen-

Proletarbarnet og Døden.

Baaret under Proletarens Hjerte
fødtes du til Savn og Armods Smerte.

Savnets Syge tog din Kraft og Varme
til du kold fik Fred i Dødens Arme.

Gydens mørke Slam om al din Færden,
Kindens Rødme tog og blev din Verden.

Men din Skæbne os i Kamp forbinder.
indtil Dødens Ro vort Samfund finder.

arbejde mellem Mennesker og Grupper) bekæmper man Arbejderklassens aktive Indgriben, da det vil medføre en Opløsning af de nuværende Institutioner. Socialdemokraterne, slaar med begge Ben (*ikke paa;* men) *under* Jorden og afventer „Udviklingen". Man beskæftiger sig af og til med parlamentarisk Reformarbejde af underordnet Betydning — for en socialistisk Udvikling.

Den politiske Parlamentarisme, hvad er det andet end at opgive Fjendskabet til det nuværende Udsugersamfund, naar man allierer sig med Fjenden, samarbejder i ulige Komitéer, bygger nyt op, naar Dele af det nuværende falder sammen, overtager Administration og Ansvaret for de kapitalistiske Røverinstitutioner. Karl Marx talte foragteligt om „den parlamentariske Kretinisme" (= Idioti) men hans Medarbejder Engels havde en rummeligere Samvittighed.

Da den ældre Liebknecht i sin Tid rettede en sønderknusende Kritik mod Parlamentarismen, skrev Engels misbilligende til ham og gjorde ham opmærksom paa, at han blot gav Anarkisterne Vind i Sejlene og derigennem skadede Socialdemokratiet!!!

Udviklingen frem til vore Dage har vist, at Liebknecht havde Ret. Finland var det første Eksempel paa at Parlamentarismen som politisk Kampmiddel kan tage sig glimrende ud i Fredstider; men naar Kampen mellem Klasserne bluser op. saa er hele den parlamentariske Repræsentation ikke af saa stor Betydning som „1 Løjtnant og 10 bevæbnede Mænd".

Tyskland (og tildels ogsaa Danmark) viser os, at dersom Socialdemokraterne vil blive siddende som Regeringsmagt, saa maa de bekæmpe den mod Frihed stræbende Arbejderklasse, i Stedet for at løse den Opgave som en hel Generation har arbejdet med at skabe en Grundvold for.

Arbejderklassen kan ikke *frigøres*, den maa frigøre sig selv, og Midlet hetil er ikke den politiske Omvæltning (Ombytning af Herrer); men den sociale, samfundsøkonomiske Revolution, der samtidig frigør Produktionsmidlerne og knuser hele det udsugende System, som Konspirationen mellem Staten og Privatkapitalismen danner.

Den Revolutionsbølge, som nu gaar over Europa, har i denne Henseende knæsat visse Lærdomme og praktiske Erfaringer, som Arbejderne maa indprente sig i deres revolutionære Frigørelseskamp. Den Nyorganisering som de revolutionære Arbejdere her i Danmark forbereder, har ikke kunnet og heller ikke villet gaa forbi disse Erfaringer. Vi finder dem i det Program som F. S. har udsendt, en Nyorganisering efter føderalistiske Principper, som fuldstændig rigtigt begynder med Arbejderne paa Arbejdspladsen, og samler Arbejdernes Aktionskraft og Forbindelsesmidler i Arbejderraad.

I. I. Ipsen har i Nr. for Juni af „*Den røde Krig*" peget paa nogle Førstehaandsopgaver for Arbejraadene, og vi understreger hans Ønsker om at denne Nyorganisering, samtidig med at Kampen Dag for Dag skærer et Stykke af Kapitalisternes Profit, udvider Synspunkterne til en fastere, mere maalbevist Plan, ved hvilken Overtagelsen af Produktionen forberedes.

Det Arbejde, som enhver af os

---

*) „*Den røde Krig*" vil i et af de først kommende Numre paabegynde en Artikelserie om Socialismens store Personligheder. I samme Serie vil Mikael Bakunins Liv blive skildret.

got i Forstaaelse af dette Krav, vil blive Velsignelsesbringende for den kommende Opgørelse. Vi maa dog aldrig glemme at vi har Fjender paa to Sider, mod dette, vort Arbejde. For det første: Det socialdemokratiske Parti (skønt vi er overbevist om at Majoriteten af Partiets Medlemmer ikke er Fjender af denne revolutionære Kamp) som ikke vil opgive sin politisk-parlamentariske Stilling; for det andet, de kapitalistiske Udbyttere, der kæmper for deres „Ret“ til at udsuge, profitere og leve godt paa den store Masse af Arbejdets Slaver.

Maalet for vor Kamp er stort og bør begejstre alle Undertrykte og Udpinte, til at deltage i Kampen, og den revolutionære Arbejderbevægelses Kamp har Bud til alle der brænder af Retfærdighedsiver. Det praktiske Arbejde for at samle alle, saavel Haandens som Aandens Arbejdere til den sidste Strid, maa følges Side ved Side af et sejrigt ungsocialistisk Propaganda-Arbejde for den frie Socialisme. — for Anarkismen.

Glem ikke at vi staar som Medkæmpere blandt Arbejderne, kæmpende for nye Maal, nye Krav; derfor maa alle som har Forstaaelse af Ungsocialismens Idéer, blive Aktionsdeltagere, tage Del i vort Arbejde. I Propagandaarbejdet er det ikke Mængden, der er det afgørende, nej det er Begejstringen, Initiativet, Kraften, Energien og Udholdenheden.

Med saadanne elementære Kræfter som Hjælpere, vil vi paa trods af at vi kun er et lille Mindretal, trænge frem og gennemsyre hele den samlede Arbejderklasse.

Emil M—s.

Den anarkistiske Ide og dens Udvikling.

Af Jean Grave.

Anarki betyder Fornægtelse af Autoritet. Men Autoriteten begrunder sin Eksistensberettigelse med Nødvendigheden af at forsvare de sociale Institutioner: Familie, Religion, Ejendom o.s.v. Til dette Formaal skabtes en Mængde indviklede Mekanismer. De vigtigste af disse Instrumenter er Loven, Retsplejen, Hæren, den lovgivende og den udøvende Myndighed o.s.v. Tvungen til at svare paa alle autoritære Indvendinger, maatte den anarkistiske Idé angribe alle sociale Fordomme, maatte trænge ind i al menneskelig Viden for at bevise, at dens Anskuelse var i Overensstemmelse med Menneskets fysiologiske og psykologiske Natur og at de svarer til Naturlovenes, medens den nuværende sociale Organisation er i Strid med den sunde Menneskeforstand og med enhver naturlig Logik. Denne Modstrid er ogsaa Aarsagen til den permanente Usikkerhed og Ubestandighed i vort Samfundssystem, Aarsagen til alle Revolutioner, som periodisk ryster Samfundets Overflade, og som i Virkeligheden ikke er andet end de voldsomme Manifestationer af det opsamlede Had hos alle dem, der kues under vore Samfundsinstitutioners frygtelige Tryk.

Idet Anarkisterne saaledes bekæmper Autoriteten, maa de samtidig bekæmpe alle de samfundsmæssige Indretninger, som hvis Forsvarer Voldsmagten optræder, og hvis Nødvendighed den søger at bevise for at retfærdiggøre sin egen Eksistens.

Den anarkistiske Idés Ramme maatte saaledes udvide sig i væsentlig Grad. Oprindelig Tilhænger af en simpel politisk Fornægtelse, saa Anarkisten sig nu forpligtet til at erklære alle økonomiske og sociale Fordomme Krig og at finde en Formel, der ganske forkaster den personlige Tilegnelse, som danner Grundlaget for den nuværende økonomiske Ordning, og samtidig opstille Principperne i en fremtidig Samfundsorganisation. Man fandt denne Formel i Ordet Kommunisme, som udgør det naturlige Supplement til Ordet Anarki.

Vi vil senere komme tilbage til visse Jonglørers (abstracteur de quintessence), som paastaar, at Anarkiet er den mest fuldkommen Udviklingsfrihed for Individet og som Følge deraf uforenelig med Kommunismen. Vi vil forsøge at fremlægge Modsætningen til denne ubegrundede Paastand: vi vil bevise, at Individualiteten kun kan udvikle sig fri indenfor det kommunistiske Fællesskab, og at paa den anden Side dettes Eksistens bliver betinget af hins frie Udvikling, med ét Ord: vi vil bevise, at Anarki og Kommunisme fuldstændiggør hinanden.

Hadet mod Autoriteten og de sociale Strømninger mod denne har allerede eksisteret længe. De begyndte fra det Øjeblik, da Mennesket naaede til Bevidsthed om sin Undertrykkelse. Men hvor mange forskellige Former og Facer maatte den anarkistiske Idé ikke gennemløbe, inden den fik sin nuværende Skikkelse.

Rabelais var en af de første, som formulerede de anarkistiske Anskuelser, idet han viste os Livet i Thelema Abbediet. Men hvor dunkle og uklare er ikke disse Idéer endnu hos ham. Han selv er saa lidt overbevist om deres praktiske Anvendelighed paa hele Samfundet, at han i sit ideale Samfund kun lader indtræde et lille Mindretal af Privilegerede, hvem et hengivent Tjenerskab staar til Raadighed.

I Aaret 1793 taler man temmelig meget om Anarkister, Jaques Roux og de „Rasendes“ Parti var efter vor Mening de mest klartseende og vidtskuende i den store Revolution, hvis Frugter og Velsignelser de søgte at gøre tilgængelige for hele Folket. Men Bourgeoisiets Historiker har stillet disse Personer og deres Bestræbelser i Skyggen. Deres Historie skal først skrives. De spredte Dokumenter i Frankrigs Biblioteker og Arkiver venter endnu paa den Mand, som har den nødvendige Tid og Mod til at rive dem ud af Forglemmelsen, og som vil afsløre for os Hemmeligheden ved mange endnu uforstaaede Tildragelser i denne tragiske historiske Periode.

Vi maa nu vende os direkte til Proudhon, i hvis Skrifter Anarkismen gjorde sig gældende som Modstander af Autoriteten og den offentlige Voldsmagt og antog en tydelig Form. Men han manifesterer sig her endnu blot som Autoritetens teoretiske Fjende, thi i Virkeligheden lod Proudhon i sine Planer til en soial Organisation en Mængde administrative Mekanismer blive, som danner det egentlige Grundlag for en Regering.

Indtil det andet Kejserdømmes Fald, antog Anarkismen Form af en ubestemt Mutualisme (Gensidighed), som fandt sin Død ved den fuldstændig mislykkede Bevægelse af kooperative Foreninger, som udviklede sig i Frankrig i de første Aar efter Pariser Kommunen.

Men endnu før disse ufrugtbare Bestræbelser afsluttedes for bestandig, udviklede sig en ny Aflægger af det unge Træ. Internationale førte i Schweiz til Dannelsen af Juraføderationen, hvor Bakunin propaganderede for Proudhons Anskuelser om Anarkismen som Modsta[illegible] autoritær Vold, men [illegible] disse Idéer et bredere og bedre Grundlag, mere svarende til de sociale Krav.

Fra denne Periode begynder den egentlige Udfoldelse af den nuværende anarkistiske Bevægelse. Uden Tvivl traadte ogsaa paa dette Stadium mange Fordomme og Urimeligheder frem for Dagen: i Organisationen mærkedes hist og her Rester af den autoritære Opfattelse, men alle disse Mangler kunde ikke ødelægge Helheden. Bevægelsen var i Drift, den anarkistiske Idé voksede og voksede og formulerede sig stadig klarere og mere bestemt. Da Anarkismen i Aaret 1883 for første Gang blev bragt frem paa en Kongres af franske Socialister, som end kun i en meget svag Form og af et ubetydeligt Mindretal, havde dens Talsmænd ikke alene Tilhængere af de bestaaende sociale Tilstande imod sig men ogsaa hine Pseudo-Revolutionære, som i den sociale Bevægelse kun saa et Middel til Tilegnelsen af personlig Magt. Alligevel besad denne Idé den nødvendige Kraft til at gøre sig gældende. Uden noget som helst andet Propagandamiddel end Tilhængernes gode Vilje var den stærk nok til at fremkalde Hadet og Forfølgelsen fra alle det kapitalistiske Systems Støtter og paa den anden Side alle forstandige og fordomsfrie Menneskers Diskussion, sikkert det bedste Bevis for dens Kraft og Levedygtighed.

Ja trods det almindelige Korstog af alle førende Elementer i den offentlige Mening, trods alle Bagvaskelser og Banlysninger, trods Domfældelser og Fængsler, fulgte Anarkismen rolig sin Vej. Grupper og Tidsskrifter til Udførelsen af Propagandaen opstod i Frankrig og Belgien, i Spanien og Italien, i Portugal og Holland i England og Norden, i Amerika og Australien i russisk, tysk hebræisk, bøhmisk og armenisk Sprog, kort sagt overalt og paa alle Tungemaal.

Men langt vigtigere end Eksistensen af disse smaa Grupper af Udbredelse i hvilke Anarkismen naaede til Udformning, langt vigtigere er den Kendsgerning, [illegible] disse Idéer finder Udbredelse [illegible] Samfundsklasser. De gennemtrænger alle Omraader af vor aandelige Virksomhed, de indvirker [illegible] fordrer Kunst, Videnskab [illegible] Literatur.

Disse Idéer manifesterede [illegible] rindelig i ubevidste Former, daarligt definerede Bestræbelser, meget ofte stammende mere fra pludseligt Lune end fra en [illegible] Overbevisning. I vore Dage er Anarkismen ikke blot blevet [illegible] bestemt formuleret, men man [illegible] der ogsaa dens Fordringer, føler dens Indflydelse, og man bærer ogsaa stolt og [illegible] Navn.

Forts.

Hos Vorherre.

Det var en Aften, den 1ste Ma[illegible] Vorherre gik, som han plejede [illegible] lille Tur ned ad Vejen til Jord[illegible] før Himlens Port blev lukket [illegible] Stjernerne tændt. Medens han [illegible] fik han øje paa en hel Mæng[illegible] Mennesker, der kom op imod h[illegible] Det var nemt at se, at de kom [illegible] fra Arbejde, for deres Hænder [illegible] Ansigter var smudsige og de [illegible] tungt og træt. „Hvad vil I her [illegible] sent?“ spurgte Vorherre.

„Vi kunde ikke komme før,“ s[illegible]de de. „Vi vil bede dig ordne [illegible]bejdet paa en anden Maade.“

Vorherre satte sig paa Vejkanten og rynkede Panden.

„Det er en Pokkers Manér I h[illegible] faaet, altid at rende til mig, h[illegible] Gang der er det mindste iveje[illegible] sagde han. „I Morges var der [illegible] Præst, som ringede mig op [illegible] spurgte, om jeg havde noget i[illegible] at han holdt Middagsselskab [illegible] Torsdag. Han havde skrevet [illegible] Gud vil“ paa Indbydelserne, [illegible] han kunde godt lave det om, sa[illegible] han. — Det spilder min Tid, o[illegible] synes, at jeg har indrettet det [illegible] fornuftigt, at I maatte kunne k[illegible] jer selv daglig.“

Men de kastede sig alle samme[illegible] paa Knæ og skreg i Munden p[illegible] hverandre:

„Vi vil ikke arbejde mere end [illegible] Timer i Døgnet — — — vi vil [illegible] Tid til at sove — Tid til at læs[illegible] vi vil lege med vore Børn — — vi vil gaa med Pigen i den grø[illegible] Skov — — vi vil holde os m[illegible] tre og friske ved at høre Musik [illegible] ved at se paa Kunst og Skønhe[illegible] alt det smukke du har indstiftet [illegible] Jorden.“

„Hvem i al Verden forbyder [illegible] det?“ spurgte Vorherre.

Da traadte en Fabriksherre, [illegible] Godsejer og en Præst frem, de [illegible]ede sig dybt for Gud og sagde:

„Det gaar ikke an, at disse Folk faar deres Vilje. Verden kan ikke klare sig med saa lidt Arbejde. Saa vilde det hele ramle."

„Er det kun jer tre, som mener det?" spurgte Vorherre.

„Nej," svarede de. „Vi er flere — vi er mange — — vi er et helt Regiment. Vi tre e rblot deres Re, præsentanter."

„Men hvorfor er I ikke allesammen kommen herop ligesom Arbejderne?" spurgte Vorherre.

De saa paa hinanden og sagde saa:

„De har ikke Tid — — en skulde læse en god Bog, — — en skulde i Skoven med sin Kæreste — — en skulde i Teatret — — og en paa Koncert — — en løber og leger med sine Børn — — en ligger og hviler sig paa sin Sofa . . ."

Da slog Vorherre ud med Haanden og lo, saa alle Kirkeklokkerne paa Jorden ringede. Han vendte sig til Arbejderne og sagde:

„Gaa I kun ned paa Jorden og gør ligesaa. I har min Velsignelse."

Carl Evald.

Sovjet-Ungarns Fald.

Borgerpressen svømmer i Begejstring over den Sejr, som Ententeimperialismens og Reaktionens Kreaturer har vundet over Arbejderrevolutionen i Ungarn.

Kapitalisterne og alle deres Kreaturer i alle Lande puster lettet — Revolutionens truende Uvejrsskyer er trukket bort i Horisonten — for en Tid da.

Men tror man, at man bliver færdig med Arbejderrevolutionen, fordi man drukner den ungarske i Blod, saa tror man fejl! Nederlaget vil bære værdifulde Frugter. Det vil svejse de revolutionære Arbejdere endnu fastere sammen. Det vil hjælpe til at de faar Forstaaelsen af, at alle indre Stridigheder nu bør lægges tilside, og at al revolutionær Kraft maa svejses sammen til et ubrydeligt Sammenhold, for at hindre Reaktionens Triumf over Fremskridtet, over Socialismen.

Og Sovjet-Ungarns Fald har en Del andet at lære os.

Først og fremmest, at den sociale Revolution ikke er national, men en international Sag. Revolutionen kan ikke lykkes i et enkelt Land, alene fordi den ikke kan holde Stand mod den internationale Kapitalisme. Den vil blive tvungen til enten som Ungarn at kapitulere eller som Rusland, at give Afkald paa en hel Del af sine socialistiske Principper.

Vi har ingen Ret til at bebrejde de russiske Arbejdere, at Revolutionen ikke blev, hvad den burde eller skulde; eller Ungarerne, fordi de ikke holdt Stand mod Reaktionen. Det er os, der bærer Ansvaret, os, der stod passive og lunkne og lod Reaktionen tage Livtag med Revolutionen uden at vi gjorde noget for at komme den til Undsætning.

Det er vor Passivitet, der er Skyld i Sovjet-Ungarns Fald og det er os, der bærer det største Ansvar for at den russiske Revolution er ved at ebbe ud i et halvborgerligt Morads.

Maatte dette slaa blændende klart for os og vise os Vejen i de kommende Kampe. Maatte vi i de kommende Kampe vide at hævde vor Ret til international Solidaritet, til Oprør mod Reaktionen.

Lærdommen af Nederlaget i Ungarn er først og fremmest dette: at Arbejderne maa skabe sig en revolutionær Internationale, der kan slaa til over hele Linien paa en Gang; som kan knuse Kapitalismen med et eneste Slag og give Arbejderklassen Magten i Hænde.

Dernæst lærer den os, at den sociale Revolution, ikke er et Spørgsmaal om Militærmagt; men Produktionsmagt. Revolutionen er ikke et Spørgsmaal om Kugler og Krudt; — men om Mad.

Arbejderne maa skabe de nødvendige Produktionsorganer for at kunne holde Produktionen ved lige, for at tilfredsstille de menneskelige Behov. Revolutionerne i Rusland og Ungarn har slaaet det gamle politiske System overende og søgt at organisere et nyt. Produktionen eller Arbejdet, hvorpaa alle Samfund hviler, er delvis bleven fortsat i den gamle Gænge, Produktionens Kaos og Uorden er bleven fortsat fordi man ikke har haft økonomiske Organisationer til at overtage Produktionen.

Ud fra dette drager vi denne Slutning, at Revolutionen, for at lykkes, maa bygges paa disse to bestemte Forudsætninger:

1) At Revolutionen maa være international.

2) At den maa være økonomisk og bygge paa det frie Arbejdes Princip.

* * *

Imidlertid har man ingen Grund til at tro, at Revolutionen er slaaet ned. Den er delvis mislykket, har bragt ubehagelige Skuffelser; men slaaet ned er den ikke.

Borgerskabet har ingen Grund til at glæde sig og hovere, de vældige Strejker og spontane Opstande rundt om i Verden bærer Bud om, at Revolutionen trods alt gaar fremad. De nationale Revolutioners Tid er omme; den internationale staar for Døren. Inden ret længe maa det internationale Opgør mellem Arbejde og Kapital, mellem Herre og Slave komme.

Der maa arbejdes med al Kraft for at skabe de nødvendige Betingelser for Revolutionens Sejr, for Proletariatets Triumf.

Oprørets Aand maa gribe Proletariatets Tusinder og vi maa organisere vore økonomiske Kamporganisationer, bygge dem efter den frie Socialismes Principper og gøre dem stærke. Og vi maa finde hverandre, alle vi revolutionære Arbejdere, til fælles Kamp for fælles Interesser mod fælles Fjende.

Lad ikke Revolutionen finde os sovende og uforberedte, lad de dyrekøbte Lærdomme, som vore ungarske Klassefæller har betalt med ædelt Blod, komme os til Nytte og gøre os stærke og maalbevidste.

Sovjet Ungarn er faldet; men Revolutionens Aand lever!

Trygve Aakervik.

Fra Cerntalkomiteen.

Den 27. September afholder *Ungsocialistisk Forbund* Efteraarsfest. Der bydes paa Underholdning af forskellig Art. Bl. a. vil der blive opført to morsomme Vaudeviller, *H. C. Andersens: „En Nat i Roskilde"* og *Erik Bøghs: „Redaktionssekretæren."* Aftenen er udelukkende baseret paa Underholdning (senere hen paa Sæsonen vil der blive Lejlighed til at opføre forskellige sociale Ting i Smag med Emil Manus' „To Generationer", der vakte saa megen Opmærksomhed. „To Generationer" vil forøvrigt blive opført ved en Fest, som de konsekvente Militærnægtere arrangerer i Oktober Maaned.)

Efter Underholdningen er der Bal til Kl. 1. Stor Tilslutning forventes. Man anmodes om at sikre sig Billet i Tide. De faas paa *Læsestuen, Wesselsgade 7, St.,* samt hos *Thorvald Nielsen,* Ny Carlsbergvej 86, 2. S.

Paa et Møde i Amaliegades Forsamlingshus stiftedes den 12. August en Ungsocialistisk Afd. i Aarhus. Vi ønsker af Hjertet vore unge Kammerater til Lykke og udtaler Haabet om, at Foreningen maa faa Held og Fremgang. Til Formand valgtes Aksel Petersen, Skovvejen 26 B, Aarhus, hvor Interesserede, der ønsker at blive Medlem, kan henvende sig.

Det betyder atter et Fremskridt for Ungsocialismen, maatte det ikke vare længe før vi atter kan melde Nyt fra den jyske Halvø.

Afdelingskassererne anmodes om ikke at vente for længe med Indsendelse at Penge for rekvirerede Mærker og Bøger. Forbundet har Brug for Penge til den kommende Efteraarsagitation.

Vi gør endnu en Gang de tegnende Læsere opmærksom paa at Fristen for Indsendelse af et „Hoved" til *„Den røde Krig"* udløber den 15. ds. Vi har allerede modtaget 6 Udkast, men vi ønsker endnu flere for at opnaa det bedste Resultat. For *„Den røde Krig"* er intet for godt.

Tak.

Fra *Malmø ungsocialistiske Forening* har vi til *„Den røde Krig"s* fortsatte Udgivelse modtaget Kr. 332, 25. Vi sender vore svenske Kammerater „hinsidan" en Tak for dette gode Udslag af Skandinavisme i Handling.

Venner af „Den røde Krig", der har Kammerater i Korsør, Vejle eller Fredericia, som evt. er villige til at forhandle *„Den røde Krig",* bedes opgive deres Adresser til Centralkomiteen.

:o:

Gnister.

Ned med Militarismen

skriver Socialdemokraten med meterhøje Bogstaver over en Artikel. Det vil sige man taler blot om Rasering af Befæstningen omkring København (de døde Anlæg altsaa!) og man har tænkt sig at det skal kunne ske tidligst — 1921.

Det kan imidlertid anvendes som Valgbluff i 1919.

Ekstrabladet og Løgnen.

Freilif Olsen ved „Ekstrabladet" blev for nogen Tid siden idømt fire Maaneder for at have paastaaet om en Biskop at han løj. Dette er nemlig saa naturligt for „Ekstrabladet", der selv lancerer en 3—4 Løgne daglig. I sidste Numer af *„Den røde Krig"* blev vi fangede paa en af det konne Blads Løgne. Et Privattelegram meddelte, at *„Brand"s* Redaktør, *C. J. Bjørklund,* var blevet arresteret. Hele Sandheden er imidlertid den, at en af de borgerlige svenske Aviser gerne vilde have ham arresteret, og „Ekstrabladet" troede derfor at det havde med dansk Retfærdighed at gøre. Bjørklund er imidlertid paa fri Fod — endnu.

Du finder, at Pressen forgifter den offentlige Mening, nuvel, saa bidrag ikke til denne moralske Forgiftning og understøt ikke Løgnen ved din Virksomhed som Sætter, Trykker eller Skribent! — Din Samvittighed siger dig, at Krig er en Forbrydelse, nuvel, saa gør dig ikke medskyldig i Mord, idet du fremstiller Ødelæggelsesinstrumenter til Staten! Du forstaar, hvilket frygteligt Onde, Militarismen er, nuvel, saa nægt Staten Militærtjeneste og Brugen af Vaaben!

Leo Tolstoy.

Socialismen er ikke bare et Spørgsmaal om Arbejderen eller den sadkaldte fjerde Stand, den er fortrinsvis et Spørgsmaal om Ateisme, om Nutidens Inkarnation af Ateismen, Spørgsmaalet om Babels Taarn, som netop bygges uden Gud, ikke for at naa op til Himmelen fra Jorden, men for at føre Himmelen ned til Jorden.

F. M. Dostojewski.

Til Venner af „Den røde Krig"

der kan tegne.

Ungsocialistisk Forbunds Central komite har, udi sin store Visdom, besluttet, at „Den røde Krig" bør have et nyt Hoved. Vi henvender os derfor til dem af „Den røde Krig"s Venner, der kan tegne og beder dem sende os et Udkast. Paa denne Maade vil der kunne skabes en Art Konkurrence og Centralkomiteen vil da udtage det bedste. Vi haaber nu, at alle, der besidder Talent for en saadan Opgave, straks vil tage fat. Tegningerne maa være udført med Tuch og maa være os i Hænde senest 15. September. Resultatet af Konkurrencen vil blive meddelt i „Den røde Krig"s Spalter.

Kan Menneskene slippes løs?

Et Svar til mange

af I. I. Ipsen.

II.

Den eneste Indrømmelse jeg kan gøre Tilhængerne at det gamle er, at Mennesker, som slipper lige ud af en Tvangsanstalt ikke er de bedste til at lave det Nye. De er slemme. Men vi har nu en Gang ikke andre Mennesker end dem som Zardømmet, den prøjsiske Militarisme og Socialdemokraternes Statskapitalisme har uddannet. Siger man til mig, at Menneskene ikke kan slippes løs, saa svarer jeg altsaa først og fremmest: Hvor ved I det fra, I har jo aldrig prøvet det?

Det saakaldte sociale Spørgsmaal er løst; man har for længe siden fundet Løsningen, kun ikke endnu praktiseret den. Løsningen er *Anarkismen*. Men de fleste taler om den uden at kende mere til den end de i sin Tid kendte til Socialdemokratiet, som de nu er Tilhængere af allesammen, ikke mindst Kapitalisterne.

Anarkismens Praktisering er ligesaa lidt indviklet som selve Læren om Lønarbejdets Afskaffelse; den bestaar nemlig i, at de Organisationer, som nu holder Produktionen oppe ved at drive Arbejderne, deres Koner og Børn ind paa alle Arbejdspladser, fremdeles bliver ved at holde Produktionen oppe, men med den Forandring, at de forlanger Arbejdstvangen og Udbytningen tilintetgjort og erstattet af *alles frie Arbejde for alle*. Det kan ikke nytte, at man raaber Utopist efter mig; der er allerede Millioner af Mennesker, som lever paa dette Produktionsprincip, indenfor det danske Statsomraade saaledes Grønlænderne, som regnes for de lykkeligste i Nationen. Man skreg ogsaa Utopister efter Socialdemokraterne, og nu er altsaa alle Skrighalsene Statssocialister og i tæt Alliance med Socialdemokratiet. Saa meget har Arbejdernes Organisationer udrettet. Men dermed er ogsaa de gamle Fagforeningers historiske Mission til Ende.

Er det da saa urimeligt at stille disse Fagforeninger en ny Opgave, hvis de ikke foretrækker at dø og overlade den til deres Efterkommere? Desuden er Opgaven i Virkeligheden den gamle, blot paa en anden Maade: Organisationerne, men med alle Mennesker deltagende i Arbejdet, skal fremdeles holde Liv i Produktionen. I Stedet for Løn — det vil sige Penge, hvis Værdi synker hver Gang Lønnen stiger, saa at Lønforhøjelser ikke er andet end Indbildninger — skal de have lige Adgang til Produktionsudbyttet, hvis Værdi aldrig synker eller stiger.

De Indvendinger, som de konservative Arbejdere her kommer med, er forlængst gendrevne. At der ikke er nok til alle? Der er tværtimod Overflod og Plads til mangfoldigt flere Mennesker. At ingen gider bestille noget? Det er jo netop nu, at ingen gider bestille noget, men stræber efter at faa andre til at arbejde for sig. At Menneskene er onde? Ja, hvis man tror paa Arvesynden og selv føler sig som forudbestemt Idiot, bør man selvfølgelig gaa hen og hænge sig i Selskab med Præsten.

Vi maa have *Arbejdets Diktatur*. Men der er ikke mange som tror paa Arbejdet, paa sig selv. De tror næsten allesammen paa de andre. Især Arbejderne. Deres Førere har jo lært dem, at det gaar ikke uden Kapitalisterne og Rigsdagsmændene — som ikke arbejder. Og det tror de. Der er i det hele taget ingen Grænse for, hvad de andre kan bilde Arbejderne ind. Men en Revolution i Samfundsproduktionen, i Arbejdet, kan nu en Gang ikke komme uden at vi har Arbejderne med, og helst hele Samfundet. Da det sidste imidlertid er utænkeligt, maa vi holde os til Arbejderklassen og tage den som den er, vildledt, men paa Bunden god og uden Arvesynd. Og hvis man mener, at Arbejderne er i Stand til at bære Produktionen, maa man ogsaa anse dem for at være i Stand til at indføre en anden og bedre — i alle Tilfælde ikke uslere — Produktionsmaade.

De Tusinder af Revolutioner, som Historien beretter om, har lignet hinanden deri, at de har omstyrtet gamle Magthavere og sat nye i Stedet. Den Revolution, som nu ventes, skulde bestaa deri, at man endelig en Gang omstyrtede de gamle Magthavere uden at sætte nye i Stedet. Dette vil ikke sige, at der skal begyndes paa bar Bund. Vi har alle Kapitalismens og Statssocialismens forenede Efterladenskaber at tage i Arv. Menneskene samarbejder allerede frit paa mange Omraader; Post- og Transportvæsen er internationalt; Kunst og Videnskab respekterer ikke mere Pigtraadsgrænserne; Røde Kors er en Verdensinstitution; man hjælper hinanden af ideelle Grunde, som ikke behøver at udelukke Hensynet til en selv; og der tales endog om noget saa dristigt som et Folkenes Forbund.

Derfor er det besynderligt, at saa mange Mennesker siger, at det nye Samfund ligger langt ude i Fremtiden. Det stod endda i selve „Den røde Krig" for Juli Maaned. Men hvorfor i Alverden skulde det vare længe, naar det gamle Samfund allerede er dødsmærket og det nye i Færd med at arbejde sig op? Jeg undervurderer ikke Kapitalismen, den er langt stærkere end f. Eks. Kristendommen. Men faldefærdig er den alligevel, for den er social Krig, og Verden raaber paa social Fred. Og der er ingen Tvivl om, at i dens Sted maa man sætte Lønarbejdets Modsætning: det frie Arbejde. Man gør sig ingenlunde til Latter ved at raabe som Tordenskjold raable ind i den kapitulerende Fæstning: hvad Djævelen nøler I efter?

Dersom vi ikke kunde slippe Menneskene løs efter saa lang Tids Trælletilstand, og dersom det endnu skulde vare en Evighed, saa var det som om man vilde paastaa, at Menneskene ikke var i Stand til at holde sig i Live uden som Lønslave for en Overklasse. Og mange anser virkelig Menneskene for saa usle. Vel — det gør jeg ikke. Jeg hører ikke til dem, som tror paa den jordiske Forbandelse og en Belønning efter Døden for alle Krystere. Jeg vil være med til at digte Livet Indhold og siger med den gamle islandske Skjald:

Du som sovende
sagtelig glider
ad Døgnets Elv imod Dødens
Munding,
last ej Laksen
der stævner Strømmen
og svømmer mod strideste
Fossefald.

Nattevagt.

Vandrer, du møder i Natten de vildførte Skarer
Vej ved de ikke, af Førerne blev de forladte
disse er lykkeligt undsluppet Livskampens Farer
sidder til Bords med de engang til Døden forhadte.

Eengang de hvæssed os Oprørets halvglemte Vaaben,
varsled' en Soldag bag Trældommens knugende Nætter,
god i os brændende Kampmod med løfterig Raaben,
nu med forsonende Tale helst Sulten de mætter.

Vildførte Hær, som i Natten paa Dæmringen bier
ønsker du fromt dine herlige Viismænd tilbage,
eller gaar selv du i Kampen, som Livet du vier,
Kampen for Lys imod Mørkets trælbindende Drage.

Carl Thomsen.

Valget!

At blive stillet overfor et gørende Valg, er altid svært. Valg den revolutionære Arbej- bevægelse staar overfor er vigtigt og kommer til at saa stor Betydning langt Fremtiden; man maa derfor overveje alt inden man tager Sk- tet fuldt ud.

Heldigvis, møder man vel sja- dent nogen Ungsocialist eller Sy- dikalist, der tager Stilling for A- bejderklassens Bevæbning, som e Revolutionsfaktor af Betydning. De, der fra denne Kant opkaste dette Spørgsmaal for Arbejderne gør det med den Motivering, a Arbejderklassen i et givet Øjebl- kan blive tvunget til med væbne Magt at forsvare sig imod Borge- klassens Angreb. For dem er A- bejdderklassens Erobring af Pr- duktionsmidlerne Hovedspørg- maalet. Ligesom Samfundets ø- nomiske Fundament altid er H- nen i det sociale Spørgsmaal.

Ved siden af denne Anskue- findes en ganske renlivet politis- Retning, for hvilke militære K- er Alfa og Omega. Den 3. Int- nationales 1. Punkt f. Eks. tal- om *Erobringen af Statsmagten* s- som det nødvendige Skridt.

Og dette forudsætter absolut e- Aktion bygget efter militære Angrebslinier. Opbygningen af en Militærmagt, der kan forsvare d- nye Statsrøvere: Opbygningen a- et centralistisk Regeringssystem som nødvendigvis maa blive by- get paa Partilinier og ikke eft- Klasse og mindst af alt paa d- producerede Arbejderklasses ø- nomisk-sociale Diktatur, som g- nem Raadssystemet kan blive Mulighed og en Nødvendigh- som Overgangsled.

Jeg foragter i mit Inderste de- som har saa liden Tro paa Arb- derklassens sociale Opvagthed o- Forstaaelse, at de lader sig forled- til den militære og politiske Dikt- tur. De er principielle Noske-Ver- ner, og paa trods af alle revolutio- nære Fraser, er de i Virkelighede- Modstandere af Føderalismens - ganisationsprinciper. For at - deres Maal maa de i deres Ag- tion blive Modstandere af den - deralistiske Organisationsform.

Vælg —; men husk at paa - Valg, paa din Agitation beror - om vi skal styre direkte mod M- let eller fortsætte med at binde - bejderne ved politisk og økono- Sysifusarbejde.

Ungsocialist.

———:o:———

Tre Ungsocialister.

Sigurd Andersen.

Johannes Sperling.

Charles Rasmussen.

Efteraarssæsonen begynder.

Det begynder nu at blive koldt hen paa Aftenen og man maa snart vænne sig til den Tanke at Sommerens Tid er forbi.

Ungsocialistisk Forbunds Nørrebro Afdeling har derfor be[...]ttet a lerede med September Maaned at indlede Fordragsrækken. Der er leiet hyggelige Lokaler i *Afholdshjemmet, Griffenfeldtsgade 7.*

Mandag den 8. September finder det første Foredrag Sted, hvor *Emil Manus* taler om *„Erobringen af Brødet.“* Iøvrigt henviser vi til Annoncen paa 7de Side. Følg med fra Begyndelsen.

„Kvinden som du gav mig“.

—✶—

Hidtil har jo Samfundet været i den „lykkelige“ Situation, at det ikke behøvede at regne med Kvinderne, omtrent paa samme Maade, som man ikke regnede med Arbejderne. Men Krigen har hjulpet til med at omskabe Forholdene for begge Parter. I de krigførende Lande begynder Kvinderne at skabe sig en selvstændig Stilling paa Arbejdsmarkedet, hvilket vel for det første maa medføre en Omvurdering af hendes Syn paa sit eget Værd og Troen paa sin egen Begrænsning. Hvor interessant det vel kunne være at komme ind paa dette, skal vi dog forbigaa det, for at komme ind paa noget det staar i nær Forbindelse hermed.

Man kan ikke benægte, at den almindelige Vurdering af Kvinden, baade blandt Mænd og Kvinder, har været den, at man ikke regnede med hende. Man kan finde, at samme Vurdering er blevet en anden Gruppe af tænkende Væseners Lod, nemlig Arbejderne.

Er dette tilfældigt eller ligger der maaske ikke noget under her?

Studerer vi Historien, vil vi finde, at med Kristendommen, kom Karakteriseringen af Kvinden som et underordnet Væsen. Allerede den kristelige Skabelseshistorie lærer os, at Kvinden skabtes af Mandens Ribben, hvilket giver Anledning til at kristeligeForfattere paaminder Kvinderne om at mindes deres oprindelige Udspring, og ikke glemme, at naar alt kommer til alt, saa er de blot et overflødigt Ben o. s. v. Det kristne Testamentes Skribenter henregner Kvinderne til Bohavet; Paulus byder Kvinderne at tie i Forsamlingerne, hele den kristne Kirke har, samtidig med at man udnyttede hendes store Indflydelse, paa det kraftigste bekæmpet hende og lukket alle Veje for hendes Udvikling. Paa samme Maade har den kristne Kirke og Lære stillet sig som Forkæmper for Autoritetstroen, for at der skulde findes Herrer og Tjenere, Rige og Fattige, Øvrighed og Menighed.

Man skulde tro der var en velberegnet Taktik i denne tagen Stilling, og er der ikke det, saa virker det i det mindste yderst reaktionært altid at tale om at Kvinden staar udenfor den menneskelige Udvikling og Kultur.

I et kapitalistisk styret Samfund kan det forklares og der er ikke Tvivl om at de Magthavende har haft Fordel deraf.

Her har Magthaverne haft et udmærket Middel i Kristendommen, der især indskærper Kvinderne Underdanighed, vel vidende, at dette maa have stor Indflydelse paa den opvoksende Slægt. Kvinderne, som Opdragere, indprænter Børnene Underdanighed og Respekt for den af Gud indsatte Øvrighed. Den kristne Lære siger klart og tydeligt „Vær Øvrigheden underdanig, thi den er indsat af Gud.“!

Den religiøse Kvinde gør Børnene til Trælle under Kapitalismen, til lydige Redskaber i de Magthavendes Hænder. Hvilken Triumf for det bestaaende Udsugersamfund at have en religiøs Kvindebesætning. Den religiøse Kvinde er en Garanti for det bestaaende. Samtidig med at Kvinderne befrier sig fra de religiøse Dogmer, bortfalder det Underdanighedsprincip, der blandt Arbejderklassen udgør den fornemste Hindring i deres Frigørelse fra Slaveriet. Saa kommer det ikke længere til at hedde: „Kvinden, som du gav mig“; men i Stedet: „Mænd og Kvinder, tænkende Væsner som Naturen har frembragt“! Lad os i Fællesskab gaa til Kamp mod al Undertrykkelse og Slaveri, aandeligt saavel som økonomisk —, naar Mænd og Kvinder kæmper Side ved Side, først da vil vi naa Maalet: Ungsocialismen!

Eva Manus.

Svanesang!

Puh!!!! I sin Svanesangsartikel til Publikum skrev *„Klassekampen“*s Red. noget om, at vi nu levede under „anarkistiske“ Tilstande. De stakkels Skriverdrenge trænger vist til at den Hvile de kan faa [...] minds[...] skulde man tro, at de arme Djævle led af Hjernetomhed. En socialistisk Avis burde dog vide at *„Anarkisme“* betyder *„uden Regering, uden Herredømme.“* og at en politisk Tilstand som svarer til Anarkismen altsaa maa være en saadan hvor der ikke findes Plads for en Regeringsmagt.

Og en saadan Tilstand har vi nu — efter *„Klassekampen“*s Mening. Vi forstaar godt at Folk gabede over og blev ked af den Avis.

Tre Ungsocialister.

—✶—

Vor Ekspeditør, Sigurd Andersen som Statspolitiet ansaa for farlig for det danske Samfund og derfor ekspederede til Sverrige, hørte altid til dem der var forrest i Rækkerne, naar det gjaldt Propaganda for de ungsocialistiske Maal; men det er vel ogsaa derfor Politiet forsaa sig paa ham. Andersen vil blive savnet. Vi bringer ham en Tak for hvad han har udrettet for den ungsocialistiske Bevægelse i Danmark.

Den 26. September er *Johannes Sperling* fri.

Efter et hensynsløst og raat Overfald fra Politiets Side kastedes Johs. Sperling ind i et Automobil under den store Demonstration paa Grøntorvet November 1918. Da Sporvognene var blevet standsede, sprang han op paa Taget af en Sporvogn og holdt derfra en Tale til de forsamlede. Her var det at Politiet begik sit Overgreb.

Efter en lang Rettergang dømtes han til 4 Maaneders Fængsel. I har han nu siddet fængslet i over 10 Maaneder.

Sperling er en glimrende Taler og helt sikkert har han benyttet sit Ophold til at studere de kapitalistiske Uretfærdigheder.

Velkommen tilbage!

—

Vor Kammerat *Charles Rasmussen,* der nu har hensiddet i Vestre Fængsel siden Anholdelsen paa Bornholm, bliver løsladt den 20. September.

Turen til Bornholm foretog *Charles Rasmussen* dels for at besøge sine gamle Forældre, dels for at være i Fred i Sommer for Politiets Snushaner. Desværre varede Freden kun et Par Dage. Charles Rasmussen blev anholdt og sendt til København. Den 20. ds. kommer han ud og vi hilser ham hjertelig Velkommen tilbage. Du har været savnet, Kammerat! Vi har ikke Raad til at mangle en eneste af dem der kæmper for Socialismens store Maal.

H. M.

Literatur.

—✶—

Pierre Ramus: Det anarkistiske Manifest. 16 S. Ungsocialistisk Forbunds Forlag. Kbhv. 1919.

Man begaar en Uret mod „Det anarkistiske Manifest“, som Pierre Ramus har udgivet, ved at sammenligne det med „Det kommunistiske Manifest“, hvad der allerede paa Grund af Titlen kunde være fristende. Ramus' lille Skrift er næppe heller udarbejdet med en grundlæggende Mission for Øie. Det er et Led i Rækken af Opraab til den Hær af Mennesker som endnu ikke har tilegnet sig et socialt Ideal, og det er dernæst — som iøvrigt alt, hvad Ramus skriver — en Hymne til Friheden og Livslykken. Forf. *ser* Billedet af det anarkistiske Fællesskab saa levende som kun den, der har bygget sit Liv paa dette Ideal. Mange vil finde Ramus' Tro paa Fremtiden alt for smuk og lys. Tvivl og Skepsis har jo altid haft Førstefødselsret her i Verden. Som Propagandaskrift lider „Det anarkistiske Manifest“ af den Mangel, at det er temmelig springende og tillige rummer adskillige saarbare Punkter. Alligevel bør „Det anarkistiske Manifest“ ud til Ungdommen. Det kan sætte Tankerne

i Bevægelse, selv om det ikke giver Svar paa Spørgsmaalene, der stilles.

Bertram Russell: Vägar til frihet. Socialismen, Anarkismen och Syndikalismen. 220 S. Stckh. 1919.

En rolig og godsindet Bedømmelse af Syndikalismen og Anarkismen hører indenfor den borgerlige Litteratur til Sjældenthederne. Saa meget mere Grund er der da til at gøre opmærksom paa en Bog som ovennævnte, der virkelig indeholder noget mere end de sædvanlige overfladiske Betragtninger over Anarkiet som det store Kaos og Syndikalismen som Mindretallets Herredømme osv.

Forfatteren til „Vågar til frihet" er en engelsk filosofisk Skribent, som under Krigen har syslet med sociale Problemer, og som en Slags Anerkendelse af de Resultater, hvortil hans Studier førte ham, har de engelske Domstole beæret ham med et længere Fængselsophold (vistnok 1 Aar.) Bogen er skrevet i Foraaret 1918 altsaa under Krigen og efter Novemberrevolutionen i Rusland, som mærkeligt nok kun i meget ringe Grad beskæftiger Forfatteren.

I Bogens første Del gennemgaas Marxismen, nærmest paa Grundlag af det kommunistiske Manifest, derefter Anarkismen med særlig Betoning af Bakunin og Krapotkin og endelig behandles Syndikalismen, navnlig den franske. I Bogens anden Del opstiller Russel en Række Problemer, som han kalder Fremtidens, og belyser ud fra disse de forskellige Retninger.

„Arbejde og Løn", Myndighed og Lov", „De internationale Forbindelser" og „Videnskab og Kunst under Socialismen" er de Problemer, Russell opstiller. Ihvorvel han mener at maatte rejse psykologiske Indvendinger, som umuliggør det fuldkomment frie Samfund, stræber han dog stadig at finde Løsningen saa langt fra Statssocialismen og Kapitalismen som muligt. Betegnende i saa Henseende er hans Stilling til den kommunistiske Fordeling. Russell mener, at Anarkiet rummer for ringe Ansporing til Arbejde, hvorfor han foreslaar at, medens det nødvendige fordeles mellem alle uden Undtagelse, bør kun de arbejds*villige* have Adgang til de Goder, der ikke betragtes som elementære Livsfornødenheder.

Russell gør Gang paa Gang den Indrømmelse, at der er meget mere, der taler til Fordel for de anarkistiske Ideer og deres Virkeliggørelse — navnlig saaledes som de er udformede af Krapotkin — end „man" i Almindelighed er tilbøjelig til at se. Han paaviser Parlamentarismens, Statsvældets og Straffeinstitutionernes hæmmende Indflydelse paa Udviklingen.

Tilsidst — i Kapitlet: „Världen sådan den skulle kunna danas" — opstiller Forfatteren en Art Program, hvis Linier mere nærmer sig Anarkismen end nogen anden Retning. „Den Verden vi maa søge", siger Russell, „er en Verden, i hvilken den skabende Aand er levende, i hvilken Livet er et Eventyr fuldt af Glæde og Haab, baseret paa Driften til at bygge op i Stedet for Ønsket om at beholde, hvad vi ejer, eller gribe efter, hvad der ejes af andre. — En saadan Verden er mulig, den venter blot paa Mennesker, der vil skabe den."

Bogen er en Oplevelse, fordi dens Tanker, som i mangt og meget bekræfter Anarkismens Idealer, kommer til os fra de Kredse, hvor sligt ellers kun plejer at møde Had og Stupiditet.

C. Th.

Brevkasse.

E. Petersen, Kr.a Chr. Christensens Bog: Arbejderne og Børneflokken er helt udsolgt. Et nyt Oplag vil senere fremkomme.

Til En, der glemte sig selv. En Kammerat fra Aarhus har i et Brev til Ekspeditionen bestilt en Del Pjecer, men glemt at skrive Navn og Adresse. Vi haaber at Kammeraten maa læse dette, saa at Fejlen kan blive rettet.

Fra Fængselsverdenen.

Viggo Rasmussen,

den 3die af vore Kammerater, der dømtes for at have uddelt „Den røde Krig" ved Kasernerne, er nu blevet indsat for at aftjene sine 2 Maaneders Fængsel. Han var ved godt Humør da han gik ind i den demokratiske Stats forbandede sorte Hul, og kender vi Viggo Rasmussen ret, ser vi ham atter med det samme gode Humør. Det er en lille Lektion vore Kammerater faar i *„demokratisk Frihed"*.

Den 19. August blev *Marius Thøgersen* løsladt efter at have været spærret inde i 4 Maaneder for Majestætsfornærmelse. Thøgersen kan være glad for at han lever i et demokratisk Samfund. Tidligere huggede man Hovedet af Folk, der fornærmede *„Majestæten"*; nu søger man *„kun"* at myrde dem aandeligt og legemligt gennem Indespærring.

Sommer.*)

Den mørke, kolde Tid — Vinteren har nu faaet sin Ende — den blev forjaget og fjernet — og den lyse varme Tid, Sommeren er indtraadt i Stedet.

— — —

Overklassen kan fryde og glæde sig, nu kommer Tiden, hvor de kan tage bort fra Storbyens støvede Gader og fra dens Larmen og Famlen — ud til deres Strandvillaer, hvor de kan indsuge den friske Luft, modtage Solstraalernes Varme og boltre dem i det herlige Vand — ja kort sagt nyde alle Livets Behageligheder.

— — —

Proletaren — Samfundsbære[n] — mærker ikke meget til Som[me]rens Goder. For ham er det ikke saa stor Betydning, hvilken [Aars]tid vi er inde i — for ham er [det] det bag Fabrikernes mørke [Mure] og Maskinernes Stønnen og S[tøj] Dagen lang, ens hele Aaret.

Udsigten, han efter end[t Ar]bejdsdag har til mørke, s[nævre] Baggaarde, giver just heller [ikke] noget Indtryk af Sommeren.

— Dog har Proletaren en [Dag] om Ugen (Søndag) fri, og kan [denne] ene Dag vandre ud i det fri og [nyde] de skønne Omgivelser, der [hvor] Overklassen hver Dag kan tilbringe sin Tid.

— Gid Solens stærke Straaler p[aa] en saadan Dag maa ramme Proletaren, træffe hans Øjne, saa h[an] maa vaagne — vaagne til Kamp[en] for Proletarens Ret.

Du, der træller, slider, skab[er] Værdierne og dermed opretholde[r] det nu bestaaende Samfund, [kan] du ikke se det forkerte i det [nu]værende Samfund. Arbejderen, der træller Dagen lang, maa [leve] under umenneskelige Forhold, [me]dens Overklassen, der intet [sam]fundsnyttigt Arbejde udfører, [har] der alle Goder.

Proletaren maa forstaa, hvil[ken] mægtig Magt han har i sin P[ro]duktionsevne. Det er sande O[rd], der staar i Digtet: „Rakket", n[aar] man læser:

I er Rak — det man kaster os [i] Mo[d]

men vi ta'r imod det som et Hædersnav[n]

Arbejd, Rak! thi de Store skal I føde —

hvert et Hjul staar stille, hvis I ej gør Ga[gn]

Saa kom da du krumme og [tr]slidte Arbejder, vor Kamp gæl[der] din Sag. Tro ikke alt er godt [...]

---

* Forsinket paa Grund af Pladsmangel.

2

To Generationer.

Social Skitse i en Akt af Emil Manus.

(Lidt efter kommer Bolette ind fra Køkkenet, for at tage af Bordet.)

Bolette: Gud ved hvor John bliver af? Han er vel ikke kommet noget til. Jeg er altid saa bange for ham —, han er saa hidsig. Det falder ham ogsaa svært, at vi maa hjælpe ham, medens han er Soldat. Vi har haft meget Besvær, før vi fik ham til at komme hjem og faa lidt ordentlig Mad en Gang imellem. Det er ogsaa besværligt: Først skal man føde dem til de har lært et Haandværk og naar de saa har udlært og er bleven Svend og er i Stand til at hjælpe deres gamle Forældre, saa skal de gaa og modtage endnu mere Hjælp, medens Soldatertiden staar paa — og man har ikke andet end Udgifter og Besvær. — Naa, Gudskelov, nu har han ikke saa lang Tid tibage.

Werner: Ja, han er vel snart fri?

Bolette: — Om tre Uger; men saa bliver han vel ikke her. Far og han, har ikke rigtig kunne enes i den sidste Tid. Ak ja, det er saa svært at se dem tage hjemme fra. De rejste vel tidligt fra Deres Forældre, Hr. Werner?

Werner: — Jeg —? Hvorfor troer De det, Fru Sivertsen?

Bolette: — Aa, det er bare saadan en Tanke jeg har. Jeg synes somme Tider at der er noget ensomt og bittert over Dem. Det er for mig, som om De ikke i lang Tid har haft nogen Mor at betro Dem og det er derfor at Deres Barnetro er forsvunden.

Werner: — Nej, — saa slemt er det ikke. Jeg har nemlig baade en Far og Mor, og til overflod en Barnetro. Det er netop min Mor jeg kan takke for at jeg ingen bitter Kamp har haft med at afbalancere min Tro efter det virkelige Liv. (drømmende) Aa, hun var saa god — — — hun forklarede mig alting. Hun passede paa, at jeg ikke troede for meget paa det jeg lærte i Skolen, og senere, da jeg bedre kunne fatte, gav hun mig Bøger, der forsøgte at lære een en mere human Verdensanskuelse. — Og da jeg saa vilde ud for selv at prøve Vingerne , saa holdt hun mig ikke tilbage.

Bolette: Hvor kunde hun dog lade Dem rejse saa ung som De var.

Werner: — Jeg var 21 Aar; jeg havde fortalt hende, at jeg ikke vilde være Soldat — at jeg vilde nægte. Hun saa paa mig, først bedrøvet; men saa klaredes hendes Blik, og hun sagde —: Min kære Dreng! — — Hun spurgte mig, om jeg havde gjort mig klart, de Konsekvenser der vilde følge. Aar efter Aar at blive sat i Fængsel. — Det havde jeg. — Saa lagde vi Planer og bestemte, at jeg skulde holde mig ude nogle Aar; saa længe jeg kunde. Jeg skulde leve og dygtiggøre mig ude i Friheden, saaledes at jeg havde noget at tænke paa naar jeg kom i Fængsel — — og saa rejste jeg.

Bolette: — Stakkels De — men det maa da være endnu tungere for Deres Mor.

Werner: — Ja maaske; men hun skriver til mig i hvert Brev, at jeg skal holde ud og være mit Forsæt tro. Og det vil jeg, at svige det, vilde være at dræbe min Mors Tro paa mig, det vilde være som jeg svigtede alt det jeg til nu har hat kært.

Bolette: Og Deres Far, hvad siger han?

Werner: Far, — han døde da jeg var 13 Aar gammel — h[an] døde i Fængslet. Han havde f[aaet] en Straf paa 6 Maaneder for [en] Artikel i en Avis og døde der af Brystsyge — det var for m[eget] for ham at sidde indespærret, [han] faldt sammen. Maaske har [han] tænkt for meget paa os — Mor, min Søster og jeg, vi havde det ikke saa godt, — økonomisk s[et]. Han blev hurtig tyndere og svag[ere] og inden Straffen var udstaaet, d[øde] han. — Jeg kan endnu se Mor, h[un] havde jo længe anet det, men vi[lde] ikke tro det. Hun stod midt i V[æ]relset, Øjnene brændte og Brys[tet] arbejdede vildt for at undertryk[ke] Smerten — og saa sagde hun [...] Myrde vor kære, det er det e[neste] Staten kan; i Dag er det [...] Mand; i Gaar var det en Arbe[jder], der blev sønderslidt af Remskiv[en] paa Fabriken, i Forgaars — maatte snart alle de Undertrykt[e] slutte sig sammen og knuse [...] det bestaaende Statssystem. Saa sank hun sammen og græd[...]

Bolette: Stakkels Kvinde!

Werner: — Nej, ikke stakkel[s] hun var stor i det Øjeblik. At h[un] i det Øjeblik da Sorgens forgift[ede] Pil blev slynget imod hende, ik[ke] alene tænkte paa sig selv —; d[et] synes jeg var stort. Det Syn h[ar] givet mig Kraft og det vil give m[ig]

[illegible] Arbejdet til Lederne [illegible] ikke Arbejderorganisationer, [illegible] Ledere, men den samlede organiserede Arbejderklasse, der skal [illegible] Kampen med Samfundets On[illegible] Kapitalen.

[illegible] slutte med at ønske, det [illegible] maa vare længe, før Sommerens [illegible] og Glæder ogsaa maa [illegible] af den arbejdende Klasse.

Ejby skrivet da ogsaa [illegible] af sine Digte:

[illegible] skal [illegible] hver evige Dag.

[illegible] Bunke for dem,
[illegible] bøjed din Nakke og kuet din Kvind'
[illegible] du fattige Hjem.
[illegible] fordrer nu Retten til Solskin og Lys
[illegible] Samfundets Bord;
[illegible] Arbejdet har Frugterne skabt,
[illegible] paa Landets Jord.

[illegible] Petersen.

Ungsocialistisk Forbund

Nørrebro Afdel.

begynder sin Efteraarssæson med følgende Foredragsrække

Mandag 8. Sept. Kl. 8: *Emil Marius* Erobringen af Brødet.

Mandag 15. Sept. Kl. 8: *Johns Mortensen* Religionens Indflydelse paa Sjælelivet o. Samfundsforholdene.

Mandag 22. Sept. Kl. 8: *Thorv. Nielsen* Idealer.

Mandag 29. Sept. Kl. 8: Red. *J. J. Ipsen* Den nye Organisation.

Foredragene afholdes Afholdshjemmet 3. Sal **Griffenfeldsgade 7**

Alle interesserede indbydes. Ikke Medlem[mer] betaler 25 Øre Entré. STYRELSEN.

De vidste ikke.

Fortælling af Palle.

Kai [illegible] Blikke og med endnu større Undren. De begyndte at faa Færden af Takt og Tone. Instinktmæssigt trak de sig fra hinanden, thi de var nu gamle nok til selv at tænke over Verden og Livet. Lidt efter lidt fik de selv rettet Tonen imellem sig til den rette.

Naar Halfdan laa paa Gulvet og sparkede og raabte: „Mor! Jeg keder mig!", saa ringede Fru Slot til Portnerhuset, at Kaj skulde komme op og lege — Halfdan kedede sig. Den gamle Ernst kostede ham afsted, hvad enten det regnede eller sneede. Fru Slot blev dog snart ked af idelig at maatte have den lasede Dreng rendende, og derfor tog hun ham til sig som Plejebarn, klædte ham i Halfdans aflagte, ikke slidte Tøj, og lod ham hjælpe sin Søn med Lektierne. Kaj begyndte snart at faa rundere Kinder og et gladere Væsen, thi nu skulde han ikke hele Tiden gaa sin Fader tilhaande. Ganske vist maatte han nu springe for Halfdan, men det var dog kun en Slags Motion. I Løbet af kort Tid var det ikke til at se, at de to Brødre ikke var Brødre. Fru Slot sagde ofte, at hvis man ikke vidste, hvem Kaj var, kunde man godt antage ham for hendes Søn. Naar hun sagde saaledes til gamle Ernst, blev han altid meget smigret, den naive Sjæl. Kai følte selvfølgelig dyb Taknemlighed mod Halfdan og Fru Slot og viste den paa enhver tænkelig Maade. Han føjede sin fine Broder i alt og lystrede blindt, uden at tænke paa Protest. Og Halfdan kommanderede med den fødtes Bravur: Hopsa! Galop! [illegible]! Bak, din Idiot! osv. i Legetøjsvogn hele Haven rundt. Begribeligvis var det altid Halfdan, der var Kusk.

Efterhaanden som Kaj blev stærkere, tykkere og nettere, sneg Naget sig ind i hans utaknemlige Hjerte; men hans Forældre [illegible] dog hedigvis Overtaget og fik ham til at dølge sine skumle Tanker, lystre og lege som tidligere. Uden Kay sprang han for Halfdans Pisk, der blev svinget med al et forkælet Barns Brutalitet og Tankeløshed. Den unge Herre øvede sig i at tage sig af sine Medskabningers Opdragelse. Engang forsøgte Kaj overfor sin Fader at beklage sig over Legetøjspisken — og fik en Lussing til Advarsel. Siden beholdt han sine Tanker for sig selv. Disse Tanker som Omgivelserne intet anede om, og som forgiftede hele hans Sind fra Grunden.

For Halfdan blev det mere klart for hver Dag, hvilken uhyre Forskel, der er paa at ligge øverst og underst her i Livet, og han fik indpodet de glorværdige Tanker om den Riges hele aandelige, saavel som fysiske Overlegenhed over den Fattige, der er Grundlaget for mange Menneskers Tankeliv. Heri har han ikke selv Skyld.

De to Drenge havde jo ikke døbt sig selv.

Da skete det, at den røde Hadets Flamme slog op af Landets naggødede Jord og fortærede alle forlorne Dyder, saa Menneskene blev afklædte til Skindet. Tilbage blev de nøgne Dyr, der for hid og did, martret af Flammerne og bed og sled i hinanden i Dødsens Raseri.

Den røde Ild slikkede sig henad Jorden, og en Dag fik den ogsaa Tag i Slottet. En Horde Proletarer tumlede en silde Aften ind gennem Parkporten. Ernst blev skudt ned, da han, som den tro Slave han var, forsøgte at spærre dem Adgangen med en rusten, gammel Søder. Ved Lyden af Skudene flygtede de to Brødre i panisk Rædsel ud i Lunden. Horden trængte ind i det pragtfulde Slot, knuste, hvad der var knuseligt, skar Billederne itu osv. Til Slut fandt de Fru Slot. Hun mødte dem med et overlegent, iskoldt Blik. De var et Øjeblik i Tvivl om, hvorvidt de skulde skyde, hænge eller brænde hende; men da de ikke kunde blive enige om den Sag, tog de hende med til deres Hovedkvarter i Byen, hvor hun saa blev sat til at skure Trapperne.

Under al denne Postyr naaede Brødrene ned til Dammen, hvor de skjulte sig under Piletræets nedhængende Løv. Halfdan lod Kai holde Vagt, medens han selv satte sig ned paa Stubben med Hænderne for Øjnene og tænkte paa, hvad der mon nu skete oppe paa Slottet, hvor hans Mor og alt hans Legetøj var. Pludselig fik han et mægtigt tungt Slag i Skulderen af en svær Kæp. Med et Angstskrig sprang han op og saa ind i Kais glødende Øjne og fortrukne Træk. Han gispede: „Er du gal?" Svaret var en rasende Stønnen. Kæppen hævedes for at ramme bedre anden Gang. Men Halfdan sprang ind paa ham: „Afskyelige Idiot — er det Takken for alt det, jeg har givet dig? Proletar!"

„Bourgeois!" var det eneste Svar. De havde begge deres Gloser paa rede Haand. Det ulmende Had imellem dem sprang ud i lys Lue, og fik dem til at væltes kæmpende rundt paa Grønsværet. Hidsigere og voldsommere blev de for hvert velrettet Slag mod Fjendens ømme Steder, som de mere og mere bevidst søgte. De saa ikke, eller ænsede ikke, at de rullede nærmere og nærmere til Kanten af Stensætningen om Dammen.

Plump — faldt de i det grønne Vand, i Mudderet, hvæsende og spruttende, sanseløse af Vrede.

Karperne forsvandt ned i Dybet af Skræk — men nogle Dage efter stod de og nøs i Vandskorpen: thi Vandet i den lille Dam var forpestet af de to Broderlig.

Halfdan og Kai, Kai og Halfdan — de laa paa Bunden af den idylliske Andedam, fast omslyngende hinanden i broderligt Favntag med Knokkelarmene, — og ingen saa siden noget til dem.

I ubændigt Had dræbte de hinanden — Herren og Trællen, den Rige og den Fattige — thi de vidste ikke, at de var Brødre!"

—:o:—

Mod til at [illegible] Dobbelte [illegible]

[illegible] Werner, De maa ikke [illegible] saa dybt, at De kom [illegible] Fængsel.

[illegible]

[illegible] han er 22 Aar, med endnu barnlige bløde Træk, han nikker til Werner [illegible] Mor kunde [illegible] Køkkenet et Øje- [illegible]

[illegible] altid nogle klare Hjerner, der af en eller anden Grund er villige til at udføre det indre Arbejde. Apropos, jeg fik i Gaar tilsendt en [illegible] Holland. Du kan tro, det er nogle raske Gutter der. De nægter absolut at bære noget med Militæret at gøre, og naar de saa bliver sat ind, saa nægter de at tage Føde til sig.

John: [illegible] dem da [illegible]

[illegible]

John: Hvilken Viljekraft, de Mennesker maa være i Besiddelse af [illegible] men det er sandt, jeg maa gaa. Jeg skal hen til Sørensen, han lovede at han vilde lære mig til at [illegible] nogle socialistiske Sange, som Soldaterne maa kunde lære. Det er en billig [illegible]

[illegible]

var endt blev han afskediget, de vilde ikke arbejde sammen med ham. Han kunde ikke faa Arbejde og saa fulgte han Fars Raad og lod sig hverve. Nu blæser han Horn, og naar han er færdig, skal han vel rejse med Frelserens Hær.

Werner: — Det er kun hvad han har fortjent- —; men hvorledes gik det dig?

John: — Jeg blev smidt ud her fra; jeg var 18 Aar. Jeg fik Lov til at bo gratis hos en Arbejdskammerat og saa fik jeg Strejkeunderstøttelse, skønt jeg ikke tilhørte Foreningen.

Werner: — Det var en Krigserklæring til din Far?

John: Aa, man maa tænke paa hans Alder, og saa er Arbejdsgiveren og Værkføreren Frelser Soldater — du forstaar —; men nu maa jeg gaa; Adjø, saa længe. (I Køkkendøren): Om 20 Minutter er jeg igen her, Mor. (Gaar nynnende Begyndelsen af Internationale.)

Bolette (Kommer ind med Kaffe): Nu maa vi to Ensomme slaa vores Pjaller sammen. (Skænker Kaffe.)

Werner (efter at han har sat sig til Bordet): — John talte før om en lille Begivenhed af sit Liv —

Bolette: — Ja, jeg hørte det; men De maa ikke dømme min Mand for haardt. Han har sin Tro og er lidt egensindet. Han var selv meget fortvivlet over at John blev borte, han talte ikke saa meget om det; men jeg kender ham og mærkede det. Efter nogen Tids Forløb, var han heller ikke helt sikker paa at han havde handlet rigtigt — og han var ogsaa den første til at gøre Skridt til Forsoning — og John fik Lov at flytte her hjem igen, da Strejken var forbi.

Werner: — De beklagede før min Mor; men jeg troer at De har haft det sværere. John, er en prægtig Dreng, og naar han nu kommer til at tage aktiv Del i den ungsocialistiske Bevægelse, gør Deres Mand ham vel Livet surt, saa han ikke kan være her og da maa De bekæmpe Deres Længsel og gemme Deres Kærlighed til John. — — Stakkels Mødre! — —

Bolette: — Aa Gud, skal jeg nu opleve den frygtelige Tid igen. Nej, det maa ikke ske, det er meget bedre at John rejser til en anden By, naar han bliver fri. Aa, det er saa tungt at tænke paa. Man har kun Sorger, Slid og Besvær.

Werner: Jeg synes, det maatte være en Glæde for Dem at have en saa prægtig Dreng som John.

Bolette: — Hvorfor kunde De ikke ogsaa lade ham være i Fred? Han har aldrig før haft den Slags Interesser. Nu skal maaske ogsaa han i Fængsel? Nej, den Dag vil jeg ikke opleve. Jeg har altid holdt mest af den Dreng, meget mere end af Axel, jeg har altid støttet ham og hjulpet ham saa meget jeg kunde og da han blev voksen, følte jeg mig saa rolig og tryg, nu skulde han jo blive vor Støtte; og saa kommer De og tager ham fra os.

Werner: — Kære Fru Sivertsen! Hvis det kunde hjælpe, skulde jeg gærne tage Skylden paa mig. Men det hjælper ikke; det Skridt John har taget nu, har Livet lært ham, og jeg forstaar det i Øjeblikket endnu bedre. Han tilhører en anden Generation. Tilgiv mig; men jeg kunde ønske at han havde en Mor, der kunde forstaa ham, der kunde live ham op en Gang imellem, saa fik hun maaske ogsaa Indflydelse paa ham og kunde fratage ham det groveste og haarde hos ham; hun kunde holde ham tilbage fra uoverlagde Handlinger som han kunde begaa. Aa, jeg kunde ønske at De kunde være en saadan Mor for ham.

Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
★
Redigeret af en Komité.
★
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
★
Ekspedition:
Wesselsgade 7, St., København N.
★
Ansvarlig overfor Presseloven:
Alfred Andersen.

Nationaltrykkeriet, København.